

Hjælp paa en bedre Maade, end det konservative Folkepartis Rigsdagsmedlemmer og Venstres Rigsdagsmedlemmer var villige til. I „Berlingske Tidende“ fandtes en Redaktionsartikel, som anbefalede at gaa ind paa en Forhandling om det Ændringsforslag, som den højtærede Indenrigsminister havde stillet i Udvalget. Desværre viste det sig ved denne Lejlighed, at „Berlingske Tidende“ i og for sig ikke havde ret megen Indflydelse paa det konservative Folkepartis Repræsentanter her i Tinget, idet det kun var ganske enkelte, der fulgte „Berlingske Tidende“, medens Partiet som Helhed afviste denne Forhandling om Ændringsforslaget.

Disse to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, har da ikke været bange for at lade skinne igennem, at en videre Udskydelse af Sagen, en Henvisning af Sagen til det andet høje Ting, i Virkeligheden blot vilde betyde, at selve Spørgsmaalet blev udskudt i længere Tid, og at det derfor vilde være et Spild af Tid at gaa til Landstinget. Det vil med andre Ord sige, at man benyttede sig af, at disse to Partier havde Magten i Landstinget, til allerede paa et tidligt Tidspunkt at pukke paa, at man vilde benytte denne Magt til en Forringelse af det af Regeringen stillede Brændselsforslag. Dette Forhold i Forbindelse med den øjeblikkelige Situation, Brændselsnøden hos de gamle og den nære Vinter, som vi nu staar overfor, har altsaa bevirket, at de Radikale og Socialdemokratiet sluttede sig til det Ændringsforslag, der var fremkommet fra Venstre. Ene og alene Hensynet til Lovens hurtige Gennemførelse har faaet os til at tage dette Standpunkt til Trods for, at det var os ganske klart, at Loven med den Ændring, som den fik gennem Venstres Forslag, vilde være forringet i allerhøjeste Grad. Hvis vi ikke havde staaet i denne Tvangssituation, hvis der havde været noget som helst Haab om, at Landstinget ikke vilde slutte sig til den Stilling, som det konservative Folkeparti og Venstre tog, vilde vi naturligvis have forsøgt paa at gennemføre Loven i den Skikkelse, hvori den var fremsat af Regeringen, og vi vilde da have haft Haab om at gennemføre den i denne Skikkelse her i dette høje Ting, idet det radikale Venstre havde tilbudt at ville støtte Lovforslaget og være med til at vedtage det her. Men jeg erkender, at under disse Forhold vilde der være gaaet nogen Tid tabt, det vil sige, vi kunde meget nemt være kommet paa den anden Side Nytaar, og da der, som ærede Medlemmer vil erindre, fandtes ikke mindre end 123 Kom-

muner, som slet ikke havde brugt Loven sidste Aar, foruden mangfoldige Kommuner, som kun havde brugt den i ringe Udstrækning, frygtet jeg, at hvis vi kom med en Brændselslov efter Nytaar, vilde det betyde, at mange Kommunalbestyrelser vilde sætte sig hen og ræsonnere som saa: Herregud, nu er den ene Halvdel af Vinteren gaaet, og saa er det dog tilstrækkeligt at yde det halve af, hvad Loven tillader at yde.

Denne Frygt tror jeg slet ikke er ubegrundet, og derfor har vi fra vor Side bøjet os, men jeg vil gerne have Lejlighed til at sige, at det ogsaa udelukkende var dette Hensyn, Hensynet til Nødvendigheden af den hurtige Vedtagelse, der dikterede os vor Stilling, men vi har ikke paa nogen Maade givet Afkald paa de Principper, vi har i denne Henseende. Vi er stadig Tilhængere af, at ligesom Kommunerne efter Aldersrenteloven har Pligt til at yde en vis Understøttelse, saaledes bør de ogsaa have Pligt til at yde et vist Beløb til Brændsel, i alle Tilfælde til alle dem, der faar fuld Understøttelse i Henhold til Aldersrenteloven; vi er ligeledes stadig Tilhængere af, at saa længe Aldersrentelovens smaa Takster er gældende, skal Beløbet til Brændsel sættes noget op over, hvad det er i det Lovforslag, vi nu behandler, og vi er ligeledes stadig Tilhængere af, at Kommunerne bliver aflastet for en hel Del af de Byrder, man nu har lagt over paa dem. Vi har altsaa i en Tvangssituation bøjet os, saaledes at de ærede Medlemmer, som maaske ikke over-tænker Sagen, kunde synes, at vi derved har skabt et Præcedens, men jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at dette paa ingen Maade er Tilfældet. Der kan ikke fra det konservative Folkeparti eller fra Venstres Side regnes med, at der er skabt et Præcedens for Fremtiden. Vi vil — og det har vi erklæret tidligere her — altid være villige til at forhandle om en Forbedring af de gamles Kaar, men de to Partier skal vide, at i samme Øjeblik vi er løst fra Tvangssituationen, og den er vi løst fra i samme Øjeblik, Regeringen fremkommer med sit principielle Forslag om en Ændring af Aldersrenteloven, i samme Øjeblik vi staar frit, agter vi i Fremtiden ikke at bøje os for Trusler om det andet høje Ting. Landstingets Skygge skal ikke være en Hindring paa Vejen fremad mod en Forbedring af de gamles Kaar. Vi ønsker, at Spørgsmaalet om de gamle skal blive løst paa en saadan Maade, at alle de mange Tusinders Ve og Vel, for hvem Aldersrenten er den eneste Forsorg, og som ikke har noget andet Haab end netop en Forbedring af Aldersrente-